

[Lindberg.]

et lovforslag skulle kunne sikre afslutningen af kollektive overenskomster, medmindre et sådant lovforslag også indeholdt bestemmelse om, hvorledes en sådan afslutning skulle finde sted. Derfor mener jeg i og for sig ikke, at man kan vedtage et sådant forslag. Det ville også stride mod vore principielle ønsker, fordi vi ikke vil have, at man skal kunne afslutte overenskomster ad lovgivningens vej, men tværtimod, at de skal gennemføres ved forhandling, eventuelt ved en aktion, mellem arbejdsmarkedets partnere.

Jeg mener nok, at der lejlighedsvis forekommer organisationsforfølgelse i vort land, selvom arbejdsgiverne i det store og hele heldigvis har indset, at det er noget, man ikke kan gøre. Men dér, hvor det forekommer, vil det være overordentlig svært at bevise det. En arbejdsgiver behøver nemlig ikke at opgive, at han afskediger en mand eller en kvinde, fordi de står i fagforening; han kan meget nemt finde andre grunde til afskedigelsen, og det er nu engang arbejderne, der har bevisbyrden, hvis en sådan sag skal tages op. Den faste voldgiftsret har i 1912 afsagt kendelse om, at en arbejdsgiver skulle idømmes en bod, fordi han havde afskediget organiserede arbejdere. I et andet tilfælde har en arbejder ved dom fået tilkendt erstatning, fordi han blev afskediget på grund af, at han stod i en organisation, men det er kun meget sjældent, man får en arbejdsgiver til at erkende, at det er organisationsforfølgelse, der ligger bagved en afskedigelse. Som regel opgiver han andre grunde, og dem kan han hurtigt finde på, hvis han virkelig ønsker at skille sig af med en arbejder.

Efter min opfattelse er det, vi trænger til på dette område, derfor ikke et lovforslag som det forelagte, men vi trænger til en større beskyttelse i det hele taget mod enkeltmandsafskedigelser. Det forekommer ofte, at folk bliver afskediget, uden at der er arbejdsmangel, og hvor der heller ikke er tale om, at vedkommende ikke har passet sit arbejde, men arbejdsgiveren er nu af en eller anden grund blevet gal i hovedet på vedkommende arbejder, og denne bliver altså afskediget af ganske usaglige grunde.

De samvirkende Fagforbund har overfor Dansk Arbejdsgiverforening rejst spørgs-

målet om adgang til ved faglig voldgift at prøve sådanne afskedigelser af enkeltmand, hvor der faktisk ligger usaglige grunde bag. Arbejdsgiveren kan ikke bare klare det med at sige, at det var, fordi han ikke kunne lide manden, manden irriterede ham o. s. v. Vi agter altså at prøve at opnå en sådan adgang ad forhandlingens vej. Det er slet ikke umuligt, at man en skønne dag må gå lovgivningens vej, men som jeg sagde, har vi den principielle opfattelse, at vi så længe som muligt skal søge ad forhandlingens vej at nå til enighed med arbejdsgiverne om de forskellige spørgsmål.

Konklusionen af det, jeg her har fremført, bliver altså, at mit parti ikke kan se, der er brug for det kommunistiske partis forslag. Vi har dog ikke noget imod, at man tager spørgsmålet op til nærmere behandling i et udvalg, og jeg vil finde det hensigtsmæssigt, at det bliver det samme udvalg, som behandler konventionen om foreningsfrihed og retten til at organisere sig.

Henry Christensen: Jeg kan på linie med den højtærede minister henvise til, at foreningsfriheden her i landet er stærkt sikret grundlovmæssigt, og jeg kan ikke se, at vi har behov for en lovgivning af den art, som det kommunistiske parti har foreslået. De problemer, der omhandles i forslaget, er i høj grad problemer, som det er de store organisationers opgaver at søge sikret, det stammer helt tilbage fra bestemmelserne i septemberforliget, og i al almindelighed må man sige, at organisationerne har så stor styrke på disse områder, at der ikke er behov for de indgreb, man her vil foretage ad lovgivningens vej.

I og for sig kunne man godt undre sig over, at man her fremsætter et forslag om at indføre lovgivningsmagtens indgreb på disse områder. Jeg har ellers den opfattelse, at organisationerne på en række af disse områder med rette har hævdet, at det er forhold, de selv må klare, og at de ikke ønsker lovgivningsmagtens indblanding. Hvis man nu for alvor ville gennemføre en så omfattende lovgivning som det foreliggende forslag, havde man i virkeligheden banet vejen for, at lovgivningsmagten med rette kunne sige, at så var der jo en række problemer, man kunne føle trang til at regulere nærmere på. Jeg kan ikke se andet,